

хвърли позорно петно на целата Дичова задруга, старите благоразумно решават да се сжгласят и му вземат Рада. Така става годежа. Не се минава и седмица след сватбата и Рада, вироглава и надменна, не иска да се подчини на стопанския традиционен ред в задругата, нито се държи скромно и почтено към по-старите, както приляга на млада булка. Напразно етървите ѝ отстъпват във всичко, уж да не излезе лоша дума въвн от кжщи, че в дедовата Дичова задруга има несговор и разпавии: Рада си знае своето. От ден на ден тя става почетърпима със своите подигравки към домашните и със своето пжлно незачитане по-старите в кжщи. Сам Лило е вече жалка играчка в нейните ржце и се възмушава от нейните лудории. Ей го един ден отива той при деда Дича да му се оплаче от Радиното вироглавство. Дедо Дичо е страшно намръщен, клати глава и хубаво нахоква правнука си:

„Знам я и сам, че е резил у кжщи. Знам я, бре, всичко, всичко . . . Я ми кажи, бре, ти мжж ли си или женска подлога? Ти нали сам я избра, ха? . . . Ти не знаеш ли, че, ако жената я не стегне мжжка ржка, а она е по-лоша и от безюздан кон? Що си се женил, като не си бил мжж? Ха?“ (17 стр.).

Лило иска прошка от прадеда си, като казва, че бил сгрешил.

„Сгреси, ха? сгреси!“ сжрди се дедо Дичо, а в сжщност иде му да викне с глас да заплаче от жал за Лило, но той се сдържва — хич бива ли да се издаде пред едно вчерашно хлапе? Мисли той, мисли па пита Лило: „Хм! А ти . . . нея . . . това . . . омразна ли ти е?“ А Лило я усуква:

— „Па, ете . . . вироглава е!“

— „Че е вироглава, това и я го знаем, ама питам те: омразна ли ти е?“

Лило мжлчи, не знае що да отговори. (стр. 18). Разбира дядо Дичо, че още всичко не е изгубено, че още има надежда да се поправи злото и веднжж, когато цялата му челяд е сжбрана на софрата и вечерята туку що се е свършила, той с остро-иронични думи мжмри Рада за нейното лошо държане в кжщи: „Чуete ли вие всички, що сте тук у тая кжща; никой от вас да не смее да кара моята снаха Рада на никаква работа, ама на никаква, чуete ли? Ни да меси, ни да готви, ни да пере, ни нищо, нищо! . . . Она от сега нататък иска да рахатува, а вие да работите всички за нея, чуete ли всички? Я сжм господар у тая кжща, па ви заповедвам това, а който не послуша . . . проклет да е от мене!“ (19 стр.):

Рада остава гржмната от тия думи, а всички изтрпват и мжлчаливо се споглеждат. Тежко остава нейното положение в дедо Дичовия дом. И тя, отчаяна, намисля да намери в сжртта